Un càstig massa sever

Un gol de Rober Correa al minut 87 aprofitant la passivitat defensiva i una nefasta sortida de René Román acaba amb l'excel·lent ratxa de resultats del Girona

Un càstig massa sever

El camí cap a la Primera Divisió es farà llarg i feixuc. El qui es pensés que això seria bufar i fer ampolles està ben equivocat, perquè la Segona A no hi entén de facilitats. Per més bé que estigui el Girona, qualsevol partit se li pot encallar al conjunt de Pablo Machín i ahir, a Elx, es va veure una prova. Noranta minuts d'imprecisions, massa pilotades i poques idees, contra un rival voluntariós però sense espurna. I una badada, gairebé l'única del partit, va ser suficient per tornar de buit cap a casa, encaixant la primera desfeta de l'any en el que es pot qualificar com un càstig massa sever.

Un xut enverinat de Portu als 23 minuts que voleiava cap a l'escaire i que el porter Juan Carlos va desviar a còrner va poder va ser l'única acció ofensiva amb cara i ulls del Girona en els primers 45 minuts. L'única. I potser Portu ni tan sols volia xutar, sinó centrar la pilota al cor de l'àrea. Poca aportació en atac dels gironins en tot el primer temps. Per què? Primer, perquè jugar a fora no és el mateix que fer-ho a casa. I segon, perquè l'Elx va donar la raó a l'afirmació dels seus jugadors que, durant la setmana, no s'han cansat de repetir que l'equip il·licità juga millor del que reflecteixen els seus resultats. Els de Toril potser no són una meravella, però ahir van demostrar que d'equip mediocre i de mitja taula cap avall no en tenen res. Ben organitzat, amb un dibuix pensat i ideat per neutralitzar l'especial esquema dels de Machín, van aconseguir el que pretenien: tenir la pilota més que el contrari, arribar més i millor a l'àrea del rival i no deixar que el Girona pensés. L'Elx va apostar per posar tres centrals al damunt de la gespa, donar recorregut a les bandes amb Pedro i Iriondo, idear un mig del camp sòlid i presència ofensiva amb Guillermo i Nino. Bona idea. Si més no, l'experiment va sortir prou bé. Perquè el Girona, amb un onze amb tres novetats respecte a l'última jornada (hi tornaven Granell, Borja García i Cifuentes), no va saber ni tampoc poder neutralitzar el dibuix del seu contrincant.

Tretze segons va trigar l'Elx a posar sobre la taula la seva targeta de presentació. El temps necessari perquè Ramalho cometés una falta perillosa prop de l'àrea. El lliure directe el va executar Pedro i la pilota va fregar el pal dret de la porteria de René. Si algú pensava que l'Elx sortiria temerós i nerviós al no haver guanyat ni un sol partit aquest 2017, s'equivocava. Potser no va ser una piconadora, ni tampoc va superar els gironins en tot, però allò que feia ho feia bé. Suficient perquè els gironins no se sentissin còmodes ni trobessin la fórmula per generar perill amb cara i ulls a la porteria de Juan Carlos. Perquè tret del xut enverinat de Portu al 23, als de Machín gairebé no se'ls va veure a camp contrari. Abús de la pilotada llarga i massa imprecisions. Millor van estar els il·licitans. Sense fer gran cosa, van estar més a prop de l'1-0 durant els primers 45 minuts. Al 9, Granell va taponar una rematada a boca de canó per salvar els seus. Al còrner posterior, era Pelayo el que rematava de

cap a fora. Al 19, deixada enrere del veterà Nino perquè Guillermo rematés; Juanpe va estar atent i va posar el peu a temps per evitar un mal major. Al 21, acció personal de Pelayo i la seva rematada que marxava fora. Van començar forts els de Toril i de mica en mica es van anar desinflant; sobretot quan Pedro, al 37, va haver de ser substituït per Rober Correa, per lesió. Tot i això, l'Elx encara marxaria al descans amb una nova ocasió al seu favor: el remat de Guillermo dins de l'àrea el taponava Ramalho i la pilota marxava molt a prop de l'escaire esquerre de la porteria defensada per René. El descans era el millor que li podia passar al Girona, que necessitava agafar aire, reestructurar-se i idear un nou pla per intentar el que no havia aconseguit durant tota una part: fer mal al contrari.

Sense fer cap revolució ni res de l'altre món, la declaració d'intencions del Girona va ser una altra només tornar dels vestidors. Nou minuts va ser suficient fer més atac que en tota la primera meitat. Al 48, Portu trobava forat i provava un xut des de lluny que sortia desviat. Al 54, era Juanpe el que la caçava i engaltava una rematada que s'escapava a la dreta de la porteria. Millor bagatge ofensiu, però la mateixa imatge d'un equip a batzegades al qual li costava un món fer mal. L'Elx, adormit als primers instants, va tornar a posar-s'hi quan va veure les orelles al llop. Tocant i tocant, la fórmula dels il·licitans, va tenir el primer a les botes de Fabián però el xut del migcampista el va aturar René en dos temps.

A Machín no li acabava de fer el pes el que estava veient i al 65, més aviat de l'habitual, va ser quan va decidir sacsejar l'equip. Va pensar que al Girona li faltava presència en atac i per això va donar entrada al pitxitxi Longo per Àlex Granell. De primers, el canvi no va servir de gaire. El partit es va enfosquir, amb massa pilota dividida i sense un dominador. Els minuts passaven i no quedava clar si Elx i Girona es conformaven amb el resultat. Era obvi que calia tocar una tecla més, però Machín va fer de Machín: esperar i esperar per fer algun canvi més. Quan es va animar, ja només quedaven 4 minuts per al final. Cristian Herrera va ser l'escollit, rellevant Sandaza. Ja no quedava clar si el canvi era per perdre temps o per buscar més presència en atac. L'experiment no va funcionar. Al contrari. Quan més pólvora tenia al damunt de la gespa el Girona, va ser quan va arribar el gol de l'Elx. Bona triangulació dels il·licitans, centrada precisa d'Álex Fernánez, nefasta sortida de René i Rober Correa, gairebé sense adonar-se'n, rematava la pilota per fer l'1-0. Un càstig massa dur i sense temps per a la reacció.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/01/28/entrevista-nuria-picas/826184.html?utm_source=rss